

[Forsvarsministeren.]

om Landet maatte anvende væsentlig større Beløb til Anskaffelse af Materiel til en Forsvarsordning, end det har gjort siden Befrielsen, kan der ikke blive Tale om en stor Oprustning. Det er bl. a. af den Grund ikke klart; hvad det er, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sigtede til, da han paa Det radikale Venstres Landsmøde talte om, at Partiet ikke vilde være med til en stor Oprustning. Med det militære Beredskab, som vi nu har, kan der øves Modstand, men det vil tage en Aarrække, mindst 4 eller 5 Aar, maaske en væsentlig længere Aarrække, før Danmark kan have, hvad man med Rette kan kalde en Forsvarsordning. Det er derfor en voldsom Overdrivelse, dersom væsentlige Forbedringer af det nuværende svage militære Beredskab, som er mangelfuldt paa alle Omraader, skulde blive omtalt som en stor Oprustning. Modstand mod Forbedringerne af det svage Beredskab, som vi nu har, kan ikke forenes med Erklæringer om, at man vil forsvare Danmark, dersom det angribes. Det maa dog være en Forudsætning, at de Mennesker, som man paalægger Pligt til at gaa ud i Forsvaret, er udrustet paa en saadan Maade, at Rigsdagen og den ansvarlige Regering kan forsvare det. Dermed skal jeg ikke afvise den Mulighed, at der ved en ny Forsvarsordning kan spares Driftsudgifter, som vi nu har, og paa den Maade skaffes Penge til Indkøb af nyt Materiel i det Omfang, det maatte være muligt at skaffe udenlandsk Valuta til dette Formaal — et af de Spørgsmaal, som Forsvarskommissionen vil komme til at beskæftige sig med.

Hvad der vil komme ud af Kommissionens Forhandlinger om dette og andre Spørgsmaal, kan ingen vide paa Forhaand, og jeg heller ikke, men der er for mig ikke nogen Tvivl om, at en Forsvarsordning, som skal kunne samle bred Tilslutning, maa bygges op paa Grundlag af Erfaringerne fra den anden Verdenskrig og under Hensyn til de nye Vaaben, der er skabt. Der vil utvivlsomt i den Anledning være adskillige Traditioner, som maa opgives, der vil utvivlsomt være Vanetænkning, som ikke kan faa afgørende Indflydelse, maaske overhovedet ikke Indflydelse paa den nye Forsvarsordning, men det er selvfølgelig forhastet Agitation, dersom man vil argumentere mod Forslag til en Forsvarsordning, som endnu ikke er udarbejdet.

Ganske vist har jeg bedt Værnscheferne om at udarbejde Forslag til en ny Forsvarsordning, og jeg gaar ud fra, at det Tidspunkt er meget nær, da Forsvarskommissionen kan vente at modtage dette For-

slag fra Værnscheferne. Men da jeg gav Værnscheferne Direktivet om at udarbejde dette Forslag, betonedede jeg, baade over for Værnscheferne og over for Forsvarskommissionen, som gav enstemmig Tilslutning til min Fremgangsmaade, at det Forslag, som Værnscheferne maatte komme med, forpligter ikke nogen, det forpligter bl. a. ikke Regeringen, og det forpligter ingen af de Partier, som er repræsenteret i Forsvarskommissionen. Det er slet og ret et af Værnscheferne tilvejebragt Grundlag for en Forhandling, hverken mere eller mindre, og der kan af det Forslag, Værnscheferne maatte komme med, naturligvis ikke drages nogen Slutninger med Hensyn til, hvad Regeringen og de Partier, der er repræsenteret i Forsvarskommissionen, til sin Tid maatte gaa ind for.

Ministeriet har Ansvaret for de Bevillinger, som det har anmodet Rigsdagen om til militære Anliggender; det har endvidere Ansvaret for Forslaget om et lovfæstet Hjemmeværn beregnet til en aarlig Driftsudgift paa indtil 12 Mill. Kr., dersom det kommer til at omfatte 100 000 Mand, og Ministeriet har Ansvaret for Erklæringen om, at bliver Danmark angrebet, skal Landet forsvares. Frem sættes der — saaledes som det er sket — om Ministeriets Stilling til de militære Anliggender Paastande, som ikke bygger paa disse Kendsgerninger, saa er de frit i Luften svævende, saa er de Udtryk for en Ivrighed, som i højeste Grad maa siges at være paafaldende, og som er uden Forbindelse med noget sagligt Grundlag.

Under den storpolitiske Debat i Folketinget for nogle Uger siden udtalte Statsministeren, at Ministeriet har en Forhaabning om, at det skal lykkes at løfte Forsvarsspørgsmaalet op over Striden mellem Partierne. Trods alt, hvad der er sket i den senere Tid, trods alt, hvad der er sket i de sidste Uger, har Ministeriet dette Haab, og Ministeriet er ikke rokket i sin Overbevisning om, at Landet vil være bedst tjent med, at Partierne viser saa megen Imødekommethed over for hinanden, at der bliver Mulighed for en Forsvarsordning, som faar Tilslutning fra alle, der har danske Interesser for Øje.

Jørgen Jørgensen: Jeg kan kun med Tilfredshed notere, at den højtærede Forsvarsminister med saa stor Interesse har sat sig ind i, hvad det radikale Landsmøde har udtalt, og hvad jeg og mine Partifæller ved den Lejlighed har sagt om vort Forsvar. Jeg forstaar blot ikke rigtig, hvorfor den højtærede Minister finder Anledning til at drøfte Forsvarets Ordning i al Almindelighed ved